אוהב ישראל — תהלים

בקראי ענני אלהי צדקי. במדרש. א"ר יהודה כך אמר דוד בקראי כו' ראוי לך להצדיקני הואיל שאני משבט יהודה. וכתיב שמע ה' קול יהודה כו' ובהעיר לב י"ל דהנה יהוד' הודה ולא בוש ואמר צדקה ממני. וע"י דיבורו הזה פעל לעצמו שיהא דיבורו נשמע בכל עת שירצה. כי נתקשר בעולם הדיבור. כי באמת כשאדם מקלקל מעשיו אז יש עליו קיטרוג ואינו נשמע תפלתו. אך כשהאדם מודה ומקדים א"ע לפרט החטא שעשה. אז אין להמקטרג לומר שום דבר וממילא נמתק ונעשה סניגור. ויהודה שהודה ואמר צדקה ממני עי"ז נתדבק בעולם הדיבור אך משה הוסיף להתפלל עליו ואמר לא זו בלבד שישמע הש"י לדיבורו. אלא גם לקולו לבד יקשוב ויאזין הש"י כי יש כמה ענינים שא"א לפרט בדיבור וצריך לכללו בקול דהקול הוא כלל מכל האותיות והדיבורים. וזש"ה וזאת ליהודה ויאמר ר"ל שכבר פעל לעצמו יהודה בחי' הדיבור הוא התגלות הדבר ע"י האותיות המכונה בתיבת זא"ת אך על דבר זה התפלל משה ואמר שמע ה' קול יהודה אפילו בקולו לבד תשמע ואל עמו תביאנו שיהא קשור בשורשו שיהא הקול נקשר במחשבה ידיו רב לו שיהיו הכוחות שלו רב. היינו שיהא בידו כח למשוך שפעל הכנ"י כל מה שירצה כל מיני השפעות טובים: חסר

ישלח עזרך מקודש וגו'. ר"ל קודש ישראל לה' ראשית תבואתו. היינו מחמת שישראל עלו במחשבה תחלה לפניו ית' בעת הבריאה משם ישלח עזרך ומציון יסעדך ר"ל ציו"ן גימ' קנ"ו. מנין יוסף הצדיק מספר וא"ו שמות הוי"ה והוא צי"ע ומשם יסעדך ולזה אמרו במדרש כי כל הברכות והישועות שעתיד הקב"ה לעשות לישראל כולם הם מציון כי מקור מעיין הברכה הוא צי"ע. והבן:

נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים. הנה יש השפעה אשר נמשכת והולכת מאתו ית' והוא בבחי' צמצום המכונה בשם אלהי"ם שהוא בחי' גבור"ה ודי"ן. והנה כשנחלק הצימצום אז נעשה המיעוט יותר אך ידוע ומפורסם בתוה"ק שאין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות ר"ל דכשאנו מחלקים בחי' אלהי"ם לשני חלקים וכל חלק גימ' ג"ם שהוא לשון ריבוי לרבות כל מיני השפעות טובים וזש"ה נהר פלגיו ר"ל דכשתחלק ההשפעה של הצמצום דהוא בחי' נה"ר דמיני' דינין מתערין. אז כשנפלג ונחלק לשנים. אז ישמחו עיר אלהים. היינו שנתרבה ובא לידי מיתוק ונעשה הכל רחמים. וכיה"ר אמן:

היטיבה ה' לטובים ולישרים בלבותם. מלת בלבותם לכאורה אינו מובן כלל. ויבואר ע"פ פי' האר"י הק' ז"ל ע"פ קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת. ולפי הנראה סתרי אהדדי הרישא והסיפא מתחלה אומר שהש"י עונה לכל קוראיו. ואח"כ פרט תיבת באמת שמשמעו שאינו עונה כ"א למי שקורא אותו באמת אך אחר העיון היטב והדקדוק בלשון הפסוק שמקודם אמר מלת הוה. היינו קוראיו שמשמעו שהש"י עונה אותו בכל עת שהוא קורא אותו על מבוקשו ושאלתו. ולבסוף אמר לשון עתיד יקראוהו שמשמעו שקודם שמוציא הבקשה מפיו בדיבור רק הוא עדיין מחשב בלבו שהוא מתאווה וחפץ לאיזה דבר וענין. אז תיכף ומיד עונה אותו הש"י על תאות לבו וממלא חפצו ורצונו. אך הענין הוא כך להמון עם עונה אותם בעת שקוראין לו דוקא לא קודם הקריאה בדיבור

פיהם רק שעלה בלב כ"א מהם איזה רצון לבקש מלפניו ית' על איזה דבר אמנם אנשי אמת אזי הוא עונה להם קודם שמוציאים הדיבור מפיהם המבוקש שלהם רק תיכף ומיד כשעלה בלבם ובמחשבתם מה שהם רוצים להתפלל עליו להש"י ע"י איזה דבר מיד נעשית חפצם ורצונם כאלו כבר בקשו זאת בפירוש בתפלתם בדיבור פיהם. כמאמר הכתוב והיה טרם יקראו כו'. ולכן אומר אצל אנשי אמת יקראוהו שהוא לשון עתיד. היינו מפני שהש"י יודע מחשבות וצופה מה שבלבו איזה חפץ ורצון להתפלל לפניו ית' על איזה דבר. אף שעדיין לא התפלל על דבר זה עכ"ז הש"י ממלא רצונו וחפצו תיכף ומיד. וזש"ה היטיבה ה' לטובים ולישרים ר"ל שהמה כבר במעלה רמה גדולה ונפלאה אצל הש"י היינו שרואין תמיד פני ה' כמ"ש ישר יחזו פנימו. כמובא בילקוט שמעוני אלו מטיב להם הש"י בלבותם היינו שאינם צריכים לזעוק ולהתפלל על איזה מבוקש שנצרך להם. רק שהש"י הוא בוחן לבות אז תיכף ומיד כשעולה בלבבם לבקש מלפניו ית' על איזה דבר עונה להם וממלא שאלתם כאלו כבר הוציאו מבוקשם בדיבור פיהם בתפלתם:

או ירצה מלת בלבותם. ר' נחמיה אומר חשב ישראל לעשות עבירה אין הקב"ה כותבה עד שיעשנה. ואם. חשב לעשות מצוה מיד הקב"ה כותבה כאלו עשה אותה. אבל בעכו"ם אם חשב לעשות עבירה אפילו עדיין לא עשאה הקב"ה כותבה עליו מיד כאלו עשאה. שנ' הוי חושבי און ופועלי רע לא נקרא רע עד שפועל במעשה. אבל מחשבה טובה של ישראל אם חשב בלבו לעשות הטוב מחשב לו הקב"ה כאלו עושה במעשה וכ"ה אומר בגמ' דקדושין המובא בילקוט שמעוני דף ק"ב ע"ב ז"ל מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה וה"פ היטיבה ה' לטובי' ולישרי' בלבות'. היינו אפילו לא עשאה עדיין הפעולה הטובה במעשה רק בלבותם. שעלה על המחשבה לעשות טוב אזי היטיבה ה' עמם לשלם להם שכר מעשה טובה כאלו עשאה במעשה הטוב הנ"ל אמנם: חסר

הנותן שלג כצמר. עיין בכוונת האריז"ל. דשל"ג הוא גימ' ג' אלפי"ן מג' שמות אהי"ה עיי"ש דהנה יש ג' אלפי"ן בעולם וכולהו חד. אתה אחד ושמך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד. וכל הג' אחדות האלו הם כולם כלולים זה בזה באחדות גמור האמיתי. ועיקר שצריך האדם להסתכל להתאחד ולהיות דבוק וקשור בג' אלפי"ן הנ"ל. הגם שלע"ע שהם בהגלות הם עדיין באחדות בכח בבחי' אתכסייא. אבל באתגלייא אינו חזק כ"כ האחדות דיש עת שהאדם נופל מדביקות הבורא. או מדביקות התורה. או מאהבת ישראל. ויש לפעמים ונרגן מפריד אלוף שמפריד האלופו ש"ע אבל באמת בכח צריך האדם לידע שהוא כולו חד. וזהו כוונת הש"י כששאל משה ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם. ויאמר אליו אהי"ה אשר אהי"ה דר"ת ג' אלפי"ן. שבא לרמז דאף בגלות אהיה עמהם בשיעבוד באחדות. אך שאינו בפועל אבל לע"ל כשיסולק החיצונית. אז יתאחדו באחדות גמור ואמיתי. ואז יכירו כל העמים כי הכל אחד. וזש"ה גבי שהמע"ה וידבר שלשת אלפים משל ר"ל שדיבורו הי' תמיד מן האחדות של ג' אלפי"ן הנ"ל. וזש"ה ואת למדת עליך להיות אלופים לראש. ר"ל שבעיני האדם צ"ל העיקר והראש והחשיבות שבכל הענינים רק להתאחד הג' אלפי"ן בקשר אמיץ שלא יפרדו איש מעל אחיו ח"ו. רק יהיו נאחזים ודבוקים ומתייחדים באחדות גמור האמיתי וכיה"ר אמן: